

Решения по дела T-249/17, Casino, Guichard-Perrachon и Achats Marchandises Casino SAS (AMC)/Комисия, (T-254/17), Intermarché Casino Achats/Комисия, и T-255/17 Les Mousquetaires и ITM Entreprises/Комисия

Служба „Преса и
информация“

Общият съд отменя частично решенията на Комисията за проверка, приети въз основа на предположения за антиконкурентни практики от страна на няколко френски предприятия, упражняващи дейност в сектора на дистрибуцията

Комисията не е доказала, че разполага с достатъчно сериозни улики, които ѝ позволяват да предполага наличието на обмен на информация относно бъдещите търговски стратегии на предприятията

След като получава информация относно обмен на информация между няколко предприятия и сдружения на предприятия от сектора на продажба на хранителни и нехранителни стоки, през февруари 2017 г. Европейската комисия приема редица решения, с които разпорежда на няколко дружества да се подчинят на проверки¹ (наричани по-нататък „решенията за проверка“). Тези решения са приети в приложение на член 20, параграфи 1 и 4 от Регламент № 1/2003 относно изпълнението на правилата за конкуренция (наричан по-нататък „Регламент № 1/2003“)², който определя правомощията на Комисията в областта на проверките.

В рамките на извършените проверки Комисията по-специално посещава офисите на дружествата, които са обект на проверката, и копира съдържанието на компютърното оборудване. Като се имат предвид изразените резерви по отношение на решенията за проверка и провеждането на проверките, няколко от дружествата, които са обект на проверка³, подават жалби за отмяна на тези решения. В подкрепа на жалбите си въпросните дружества повдигат по-специално възражение за незаконосъобразност на член 20 от Регламент № 1/2003, а също така изтъкват наличието на нарушение на задължението за мотивиране на решенията за проверка, както и нарушение на правото им на неприкосновеност на частните помещения. Освен това някои жалбоподатели оспорват законосъобразността на изземването и копирането на данни, отнасящи се до личния живот на техните служители и ръководители, както и отказа тези данни да бъдат върнати⁴.

Що се отнася до последното посочено оплакване по дело T-255/17, Общият съд го обявява за недопустимо. В мотивите си той подчертава, че всяко предприятие е длъжно да следи за

¹ По дело T-249/17 се разглежда Решение на Комисията от 9 февруари 2017 г., с което на Casino, Guichard-Perrachon и на всички пряко или непряко контролирани от тях дружества се разпорежда да се подчинят на проверка. По дело T-254/17 се разглежда Решение на Комисията от 9 февруари 2017 г., с което на Intermarché Casino Achats и на всички пряко или непряко контролирани от него дружества се разпорежда да се подчинят на проверка. По дело T-255/17 се разглежда основно Решение на Комисията от 21 февруари 2017 г., с което на Les Mousquetaires и на всички пряко или непряко контролирани от него дружества се разпорежда да се подчинят на проверка, както и Решение на Комисията от 21 февруари 2017 г. относно същите дружества, а при условията на евентуалност се разглежда Решение на Комисията от 9 февруари 2017 г., с което на Intermarché и на всички пряко или непряко контролирани от него дружества се разпорежда да се подчинят на проверка, както и Решение на Комисията от 9 февруари 2017 г. относно същите дружества.

² Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г. стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167).

³ Жалбоподателите са Casino, Guichard-Perrachon и Achats Marchandises Casino SAS (AMC) (дело T-249/17); Intermarché Casino Achats (дело T-254/17) и Les Mousquetaires и ITM Entreprises (дело T-255/17).

⁴ Става въпрос за Les Mousquetaires и ITM Entreprises по дело T-255/17.

защитата на назначените на работа от него лица, както и за защитата на личния им живот, по-специално що се отнася до обработката на лични данни. Следователно може да се наложи предприятието, обект на проверката, да поиска от Комисията да не изземва някои данни, които могат да засегнат личния живот на неговите служители или ръководители или да поиска от посочената институция въпросните данни да бъдат върнати. При това положение, когато предприятие се позовава на защитата на правото на личен живот на своите служители или ръководители, за да се противопостави на изземването на компютърно оборудване или средства за комуникация и на копирането на съдържащите се в тях данни, решението, с което Комисията отхвърля посоченото искане, произвежда правно действие по отношение на това предприятие. В случая обаче, поради липса на предварително искане от страна на жалбоподателите за защита, изземването на въпросното оборудване и копирането на съдържащите се в него данни не са могли да доведат до приемането на подлежащо на обжалване решение, с което Комисията да отхвърли, макар и имплицитно, такова искане за защита. Освен това според Общия съд искането за връщане на разглежданите лични данни не е било формулирано достатъчно точно, за да позволи на Комисията надлежно да изрази становище по него, така че към датата на подаване на жалбата жалбоподателите не са получили отговор от Комисията, който да може да представлява обжалваем акт.

Що се отнася до основателността на жалбите, Общият съд — след като припомня и уточнява разпоредбите и принципите, уреждащи решенията на Комисията за проверка в областта на правото на конкуренцията — отменя частично решенията, които са предмет на жалбите на жалбоподателите.

На първо място Общият съд отхвърля възражението за незаконосъобразност на член 20, параграфи 1 и 4 от Регламент № 1/2003, отнасящи се съответно до общото правомощие на Комисията да извършва проверки и до задължението на предприятията и на сдруженията на предприятия да се подчинят на тези проверки, когато са разпоредени с решение. По всяко от делата, в подкрепа на това възражение за незаконосъобразност, жалбоподателите се позовават на нарушение на правото на ефективни правни средства за защита. По дела T-249/17 и T-254/17 се изтъква и нарушение на принципа на равни процесуални възможности и на правото на защита.

Що се отнася до твърдението за нарушение на правото на ефективни правни средства за защита, Общият съд припомня, че това право, гарантирано в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), съответства на установеното в член 6, параграф 1 и член 13 от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), поради което разпоредбите на Хартата и практиката на Европейския съд по правата на човека (наричан по-нататък „ЕСПЧ“) трябва да се вземат предвид при тълкуването и прилагането на тази разпоредба от Хартата⁵. **Съгласно практиката на ЕСПЧ правото на ефективни правни средства за защита предполага да са изпълнени четири условия: наличие на ефективен съдебен контрол както от фактическа, така и от правна страна (условие за ефективност), възможност правният субект да получи подходящо поправяне на положението си в случай на неправомерно действие (условие за ефикасност), сигурност, че правното средство за защита е достъпно (условие за сигурност) и съдебен контрол в разумен срок (условие за разумен срок).** В това отношение извършената от Общия съд преценка сочи, че системата за контрол върху протичането на проверките, обхващаща всички правни средства за защита, които са предоставени на разположение на предприятията, обект на проверката⁶, отговаря на тези четири условия. По тази причина твърдението за нарушение на правото на ефективни правни средства за защита се отхвърля като неоснователно.

От своя страна твърдението за нарушение на принципа на равни процесуални възможности и на правото на защита се отхвърля въз основа на постоянната съдебна практика, съгласно

⁵ Член 52 от Хартата и разясненията относно този член.

⁶ Жалба за отмяна, молба за допускане на обезпечение, иск за извъндоговорна отговорност.

която на етапа на предварителното разследване **от Комисията не може да се изисква да посочва уликите, обосноваващи проверката на предприятие, за което се предполага, че участва в антиконкурентна практика.** Всъщност подобно задължение би поставило под въпрос установеното в съдебната практика равновесие между запазването на ефективността на разследването и зачитането на правото на защита на съответното предприятие.

На второ място, при разглеждането на основанието относно нарушението на задължението за мотивиране Общият съд припомня, че решенията за проверка трябва да посочват предположенията, които Комисията възнамерява да провери, тоест какво се издирва и обстоятелствата, които трябва да бъдат проверени (описание на предполагаемото нарушение, т.е. съответният пазар, естеството на предполагаемите ограничения на конкуренцията и секторите, обхванати от твърдяното нарушение). Целта на това специално задължение за мотивиране е да докаже обосноваността на проверката и да позволи на засегнатите предприятия да разберат обхвата на задължението си за съдействие, като същевременно съхрани правото им на защита. По всяко от делата Общият съд констатира по-специално, че **в решенията за проверка е изложено подробно становището на Комисията, че разполага с достатъчно сериозни улики, въз основа на които предполага наличието на антиконкурентни практики.**

На трето място, що се отнася до основанието, свързано с нарушение на правото на неприкосновеност на частните помещения, Общият съд припомня, че за да се увери, че решението за проверка няма произволен характер, съдът на Съюза трябва да провери дали Комисията е разполагала с достатъчно сериозни улики, които позволяват да се предположи, че съответното предприятие е нарушило правилата на конкуренцията.

За да се убеди, че това е така, посредством процесуално-организационни действия Общият съд приканва Комисията да предостави документите, съдържащи уликите, които са обосновавали проверките, и посочената институция изпълнява това искане в определения срок. При все това „допълнителният отговор“ на Комисията, съдържащ други документи относно същите улики, е приет за недопустим поради липсата на валидна обосновка за несвоевременното му представяне.

Що се отнася до формата на уликите, обосновавали решенията за проверка, Общият съд подчертава, че ако по отношение на уликите, получени преди провеждането на проверката, следва да се прилага същата степен на формализъм като тази, приложима при събирането на доказателства за нарушение в рамките на вече започнало разследване, Комисията би трябвало да спазва правилата, които уреждат нейните правомощия за разследване, въпреки че формално все още не е започнало никакво разследване по смисъла на Регламент № 1/2003⁷ и тя не е използвала правомощията си за разследване, тоест не е приела мярка, включваща обвинение в извършване на нарушение, а именно решение за проверка. Ето защо, противно на твърденията на жалбоподателите, Общият съд приема, че правната уредба относно задължението за записване на разговорите⁸ не е приложима преди започването на разследване от страна на Комисията. Така разговорите с доставчици, проведени преди започването на разследването, могат да представляват улики, дори да не са били записани. Всъщност в противен случай би било сериозно накърнено разкриването на антиконкурентни практики поради възпиращото действие, което може да има формалното снемане на показания върху склонността на свидетелите да предоставят информация и да разкрият нарушения. Освен това според Общия съд разглежданите **разговори с доставчици съставляват улики, с които Комисията е разполагала от датата, на която са проведени, а не от датата, на която за тях са били съставени протоколи, както твърдят жалбоподателите.**

⁷ Глава V от Регламент (ЕО) № 1/2003.

⁸ Член 19 от Регламент (ЕО) № 1/2003 и член 3 от Регламент (ЕО) № 773/2004 на Комисията от 7 април 2004 година относно водените от Комисията производства съгласно членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ L 123, 2004 г., стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 242).

Що се отнася до съдържанието на уликите, обосновавали решенията за проверка, Общият съд отбелязва, че като се има предвид необходимостта от разграничение между доказателства за съгласувана практика и улики, обосноваващи проверки с цел събиране на такива доказателства, прагът, за да бъде признато, че Комисията разполага с достатъчно сериозни улики, трябва непременно да е по-нисък от прага, позволяващ да се установи наличието на съгласувана практика. В светлината на тези съображения Общият съд счита, че **Комисията е разполагала с достатъчно сериозни улики, за да предположи наличието на съгласувана практика във връзка с обмена на информация относно получените отстъпки на пазарите за доставка на някои стоки за ежедневно потребление и относно цените на пазара за продажба на услуги на производителите на маркови стоки. За сметка на това, поради липса на подобни улики за наличие на обмен на информация относно бъдещите търговски стратегии на заподозрените предприятия, Общият съд уважава основанието относно нарушение на правото на неприкосновеност на частите помещения във връзка с второто нарушение и съответно отменя частично решенията за проверка.**

ЗАБЕЛЕЖКА: Актът на Общия съд може да се обжалва пред Съда само по правни въпроси в срок от два месеца и десет дни, считано от съобщаването му.

ЗАБЕЛЕЖКА: С жалбата за отмяна се иска отмяна на актове на институциите на Съюза, които противоречат на правото на Съюза. При определени условия държавите членки, европейските институции и частноправните субекти могат да сезират Съда или Общия съд с жалба за отмяна. Ако жалбата е основателна, актът се отменя. Съответната институция трябва да отстрани евентуалната празнота в правото, създадена с отмяната на акта.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Общия съд

Пълният текст на съдебното решение ([T-249/17](#), [T-254/17](#) и [T-255/17](#)) е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването

За допълнителна информация се свържете с Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 5536